

Szabad egy hely

Másodjára is megcsörrent az ügyeletes telefon. A fenébe, ezek szerint mégsem álmodtam az előbbi csengetést! Hú, de gyűlölöm ezt a hangot!

– Igen?

– Doki, exit van. Négyszázhat-kettes – tájékoztat Vera nővér.

– Ok, lányok, máris megyek, addig kezdjétek neki! – és leteszem.

A dolog nem kíván se több magyarázatot, se sietséget. Valaki meghalt. Nem ismerem, nevét sem tudom, de ez pillanatnyilag igazából nem is fontos. Nem az én betegem, nem az én felelősségem.

Felülök a kanapén, melyre nem egész fél órája zuhantam le ruhástól, és igyekszem összeszedni a gondolataimat. Hajnali fél öt. Pokoli egy ügyelet volt ez is, reggel óta csak jöttek, jöttek a betegek, kettesével nyomta felfelé őket a sürgősségi osztály. Helyem nuku, csordultig tele minden kórterem, a folyosó végigrakva pótágyakkal. Nagy gyönyör is az, a WC és az ágytálmósó között haldokolni a huzatban s penetráns ammóniaszagban...

A viharos szél megrázza az ócska ablaküveget és csak úgy süvít be a keret résein keresztül. A vaskos esőcseppek szellemujjakként kitartóan kopognak az ablakon és a szél süvítésében ez olyan benyomást kelt, mintha ezernyi kóbor lélek igyekezne visszajutni arra a helyre, ahol a testétől megválni kényszerült. Brrr...

Erőt veszek magamon, felkászálódok a heverőről, nyakamba akasztom a fonendoszkópot és az orromra biggyesztem a szemüveget. Mechanikusan elindulok a négyszázhatos kórterem felé. Az ólmos fáradtságtól darabosan mozgok, tisztára, mint egy robot: gondolat, érzélem és személyiség nélküli gépezet, mely automata üzemmódban teszi a dolgát.

A félhomályba süppedt folyosó végtelenül hosszúnak tűnik, a neoncsövek némelyike agonizálva villózik, mintha most utoljára még fel szeretné hívni magára a figyelmet. Az említett kórterem ajtaja szélesre nyílik, bent csupán néhány éjjeli fény igyekszik oszlatni a sötétséget. Na nem teljes erővel, hanem csak úgy tessék-lássék, hadd aludjon tovább, aki tud.

Hangtalanul, gyakorlott szellemek módjára mozognak a nővérek: lázlapot és EKG szalagot hoznak a kórteremből ki - és lábcédulát be.

Hirtelen megdermedek, mivel hátam mögül valami furcsát hallok. Lassan fordulok meg, nincs erőm a gyors mozdulatokhoz. Mikor felemelem a tekintetem, szembe találok magam egy valóságos élőhalottal: viasz-sápadt arc, sötétszürke, ernyedten rezgő táskák a fénytelen szemek alatt. Egyhetes borosta és szennyes szürke kusza hajkorona foglalják keretbe a meggyötört arcot. Az idős férfi tekintete mereven előre szegeződik, a

lebiggyesztett alsó ajak mögül kikandikáló ritkás, sárgásbarna metszőfogak egy ritmusra mozognak fel s le a sípoló mellkassal együtt. A görnyedt hátú, esetlenül csoszogó alak hörögve, zihálva úgy halad el mellettem, mintha nem is látna, mögötte a félig lecsúszott pelenka alól csendesen csordogáló folyékony széklet kacskaringós csiganyomot rajzol a padlón. Felsőhajtok, belekarolok, nehogy elessen nagy gyengeségében, és odakísérem a WC-hez. Kár, hogy nincs itt az a kolléga, aki elrendelte az alig mozgó betege számára a vastagbéltükrözést! Szívesen megosztanám vele ezt az élményt...

Intek az ápolónak, átadom a beteget és megyek tovább, mert dolgom van. A kórteremben a társaság fele alszik, a másik fele elfordulva csak tetteteli az alvást. Mindig lehet tudni, ki az aki tényleg alszik, és ki nem, mert az ébren lévők ösztönösen elfordulnak az elhunytól és levegőt is alig vesznek. Félnek, hisz halott van a kórteremben... Ilyenkor az embert a legsötétebb gondolatai látogatják meg, csak fekszik a félhomályban imádkozva - és fülelve minden neszre, minden szóra, minden jelre. Nem irigylem most egyikőjüket sem, hisz szembesülni a halállal sosem könnyű, úgy meg pláne mellbevágó, hogy a szomszéd ágyon fekvő emberről van szó, aki az este még arról panaszkodott, hogy a gyerekei elfoglaltak, ezért csak ritkán látogatják meg.

Mire végzek a kötelező adminisztrációval, az aszott testet már elviszik, csak a gyűrött takaró marad utána a matracon. Az öreg vaságy fenyegetően ördögi mosolyra húzza a vérrel és testnevekkel szennyezett ágynemű ajkait:

– Már megint megtörtént. Még egy lélek indult el a nagy útra rongyos matracomról! Már megszámolni sem tudom hányadik is volt ez! Hozzám képest Kharón ladikja smafu! Velem nem dacolhatsz! A halált nem lehet átverni!

Röhög, kinevet a vén bútordarab, én pedig azon kapom magam, hogy oda sem figyelek rá, mert gúnyolódása ellenére már rég azon töprengek, hogy kit hozzak be a huzatos folyosóról és fektessek le végre normális kórtermi ágyra.

Reggelig el kell döntenem, hisz szabad egy hely...